

Se va calcula încărcătura pășunii (I_p)

Z.p. - număr de zile de pășunat într-un sezon: 180 zile

C.i. - consum zilnic de iarbă - kg/UVM = 65 kg /UVM

Încarcatura de animale (I_p cap/ha)

$$I_p = \frac{Pt \text{ (kg/ha)} * Cf \text{ (\%)}}{\text{Necesar zilnic de iarba} * \text{nr. Zile de pasunat} * 100}$$

Calcul

$$I_p = \frac{9500 \text{ (kg/ha)} * 92,1 \text{ (\%)}}{65 \text{ kg} * \text{nr.} 180 * 100} = 0,7478$$

Încărcătura pășunii cu animale (I_p) = $[9500 * 92,1\%] : [65 \text{ kg zilnic pe o durata de } 180 \text{ zile} * 100]$

I_p (cap/ha) = $874950 : 1170000 = 0,7478$ UVM/ ha

Stabilirea încărcăturii totale de animale a unei pășuni (IAP) se face prin înmulțirea suprafeței (ha) cu încărcătura pășunii pentru fiecare specie exprimat în UVM (unitate vită mare)

$IAP = (\text{nr. Capete, UVM}) = 417,4049 * 0,7478 = 312,1353$ UVM

Planificare succesiunii de pășunat a tarlalelor se face astfel încât pajiștea să rămână în limitele productive stabilite cantitativ și calitativ. Pentru a preveni reducerea potențialului productiv al pajiștii și afectarea calității acesteia se planifică pășunatul tuturor tarlalelor.

- În studiul prezentat pășunea de 417,4049 ha poate susține o încărcătură de animale de 312,1353 UVM,

- Din calculul animalelor din registrul agricol, în baza cererilor de atribuire, din RNE, rezultă o încărcătură de 1141,48 UVM, iar din calcul rezultă că pășunea poate susține o încărcătură de 312,1353 UVM.

- Această suprafață de 417,4049 ha va fi atribuită crescătorilor de animale cu obligații contractuale pentru întreținerea pășunii și ameliorarea suprafeței atribuite.

Pentru a satisface încărcătura de animale de 1141,48 UVM ce a rezultat din calcul (cf. Registru și RNE) se recomandă creșterea potențialului pășunilor, prin lucrări, ce sunt prezentate în capitolul de lucrări tehnice pentru mărirea producției de masă verde a pășunilor, îmbunătățirea compoziției floristice a pășunii și mărirea suprafeței pășunii.

Planificarea succesiunii de pășunat a tarlalelor se face astfel încât pajiștea să rămână în limitele productive stabilite cantitativ și calitativ. Pentru a preveni reducerea potențialului productiv al pajiștii și afectarea calității acesteia se planifică pășunatul tuturor tarlalelor.

Pentru a preveni pășunatul excesiv, care conduce la reducerea ratei de refacere a pășunii, scăderea producției de iarbă și a cantității de iarbă consumată de animale în ciclurile următoare de pășunat, trebuie să se asigure o densitate optimă pe întreaga suprafață.

Orice nerespectare în gestionarea pajiștilor produce reduceri cantitative și calitative de masă verde și crește riscul degradării pășunii.

Încărcătura redusă de animale pe pajiște conduce la:

- nerealizarea potențialului economic al pajiștii,
- pajiștile care nu sunt utilizate - se modifică compoziția floristică și le scade productivitatea,
- unele specii de plante furajere dorite pot fi înlocuite de altele fără valoare nutritivă,
- biodiversitatea se reduce datorită pășunatului redus.

Depășirea încărcăturii optime de animale pe pajiște conduce la:

- performanțe economice și productive reduse ale animalelor,
- furaje de calitate inferioară și cantitate redusă,
- înlocuirea plantelor furajere cu valoare nutritivă mare cu specii mai puțin valoroase,
- apariția și creșterea golurilor în zonele de pășunat preferate,
- îmbogățirea focalizată cu fertilizanți prin eliminarea dejecțiilor de către animale,
- introducerea de alte specii de plante care nu cresc în mod tradițional în zonă, provenite de la furajarea suplimentară cu fân sau alte semințe,
- distrugerea vegetației și a texturii solului prin călcarea de către animale
- transportul de furaje suplimentare cu mijloace mecanizate pe pajiște.

Numărul de animale (UMV/ha) trebuie să fie suficient pentru a asigura utilizarea maximă a producției de masă verde, menținând în același timp sustenabilitatea pe termen lung a pajiștii.

Utilizatorul înregistrează în registrul exploatației suprafața totală de pajiști permanente și numărul mediu anual de UMV menținut în exploatație pentru a calcula densitatea pe unitatea de suprafață a animalelor.

Pentru determinarea producției se folosește metoda directă a cosirilor repetate.

Necesarul zilnic pentru 1 UMV este de 65 kg de masă verde.

Concluzii:

Pentru că IAP (Încărcătura totală de animale a unei pășuni) calculată este de 312,1353 UVM față de un necesar de 1141,48 UVM așa cum reiese din RNE și Registrul Agricol al Primăriei Mereni, pentru creșterea valorii productive a pășunii, sunt necesare lucrări de întreținere și amenajare, lucrări specifice, îmbunătățirea compoziției floristice prin supraînsământare cu specii similare și specii cu valoare nutritivă ridicată.

Semnalăm faptul ca prin lucrările de ameliorare se poate mări producția cu 20-30%. În această situație, încărcătura de animale poate crește așa cum se prezintă calculul în tabelul următor.

Prezentarea situației actuale a pășunii și posibilitatea creșterii încărcăturii cu animale, în condițiile îmbunătățirii prin lucrări tehnologice și supraînsământare

	Producția de masă verde/ha	Plante nefolositoare și care rămân neconsumate	Coeficient de folosire a pășunii Cf %	Încărcătura pășunii UVM/ha	Încărcătura cu animale a pășunii (IAP) UVM
Situația actuala	9500	750 kg	92,1%	0,7478	312,1353 UVM
a) Majorare a producției de masă verde cu 30%	9500+2850=12350 kg	750 kg	94%	0,992	414 UVM
b) Majorare a producției de masă verde cu 30% și îmbunătățirea compoziției florale	12350	Îmbunătățirea florei pășunii cu 30% 525 kg	95,74%	1,0105	421,82 UVM

Utilizatorii de pășuni au obligația să respecte încărcătura minimă de animale pe hectar (0.3 UVM)

Producția și calitatea pajiștii

Cod	Categoria de pajiște	Producția de iarbă (t/ha)	Calitatea furajeră
IV	Pajiști cu specii cu valoare medie, fertilizate sporadic cu îngrășăminte naturale și chimice, parțial îmbunătățite	6 - 15	Mijlocie - Slabă

a) Așa cum se menționează de către OSPA Constanța (în urma analizelor de sol efectuate și analizate), prin lucrările de ameliorare se poate crește producția pășunii cu 30%. În

această situație așa cum s-a calculat și exemplificat în tabel, dacă producția de masă verde crește la 9785 kg/ha poate crește și încărcătura de la 312,1353 UVM la 414,0 UVM. Dar și în aceste condiții nu se poate acoperii necesarul de 1141,48 UVM, calculat conform Registrului Agricol și RNE pentru efectivul de animale al UAT Mereni.

b) Prin efectuarea lucrărilor de supraînsămânțare a suprafețelor, nivelarea mușuroielor și scoaterea cioatelor, precum și îmbunătățirea compoziției floristice, încărcătura poate crește la 421,82 UVM.

Fiind insuficientă suprafața de pășune, Consiliul Local al Primăriei va stabili în ședință repartizarea suprafețelor crescătorilor de animale și atribuțiunile privind întreținerea și exploatarea pășunii.

Repartiția poate fi:

- procentuală
- repartiție prioritară celor care nu au deloc suprafețe de pășuni particulare
- licitație.

În urma repartizărilor se fac contractele și apoi anual se dau autorizațiile de pășunat în funcție de efectivele de animale înscrise în RNE.

c) Planificarea succesivă de pășunat a tarlalelor se face astfel încât pajiștea să rămână în limitele productive stabilite, cantitativ și calitativ. Pentru a preveni reducerea potențialului productiv al pajiștii și afectarea calității acesteia se planifică pășunatul tuturor tarlalelor. Pentru a prevenii pășunatul excesiv, care conduce la reducerea ratei de refacere a pășunii, scăderea producției de iarbă și a cantității de iarbă consumată de animale în ciclurile următoare de pășunat, trebuie să se asigure o densitate optimă pe întreaga suprafață.

Orice nerespectare în gestionarea pajiștilor, produce reduceri cantitative și calitative de masă verde și crește riscul degradării pășunii.

Mențiuni:

Semnalăm faptul că prin lucrări de ameliorare se poate mări producția pajiștilor cu 20 -30%. În această situație, încărcătura de animale la ha (CP- capacitatea de pasunat) poate ajunge 1 U.M.V./ha.

Utilizatorii de pajiști au obligația să respecte încăcătura minimă de animale pe hectar (0,3 U.M.V.)

CAPITOLUL 11

PERIOADA DE PAȘUNAT.

Pașunile reprezintă cea mai ieftină sursă pentru asigurarea hranei ierbivorelor în timpul perioadei de vegetație, având multiple avantaje ce decurg din efectele favorabile atât asupra animalelor, cât și asupra pașunilor în relația sol - plantă - animale.

În Ordinul nr. 544 din 21.06.2013 art. 6 se prevăd următoarele:

- 1) Începerea pașunatului se face în funcție de condițiile pedoclimatice și de gradul de dezvoltare al plantelor.
- 2) se va evita începerea pașunatului prea devreme, ce poate afecta perioada de regenerare, sănătate și supraviețuirea plantelor.
- 3) pașunatul se va încheia în luna noiembrie la o dată stabilită, în funcție de evoluția temperaturilor și regimul precipitațiilor.
- 4) data începerii și încheierii pașunatului, precum și modul de organizare a pașunatului, continuu sau pe tarlale, se stabilește prin hotărâre a consiliului local.

Ținând cont de toate caracteristicile climei, în zona de câmpie, **durata sezonului de pășunat este de cca. 180 zile, de la ultima decadă a lunii aprilie (20 aprilie), până la ultima decadă a lunii octombrie (31 octombrie).**

Animalele pot fi introduse în pajiști după data de 20 aprilie în anii secetoși și în mod excepțional, oile pot fi admise la pășunat după 26 octombrie, până la 1 noiembrie.

Conform Normelor Metodologice pentru aplicarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991 art. 10(1) „Introducerea animalelor pe pajiști este permisă doar în perioada de pășunat prevăzută în amenajamentul pastoral”, iar alin (2) stipulează : „este interzis pășunatul în cazul excesului de umiditate al pajiștii”.

În faza tânără de vegetație, plantele de pe pășuni au însușiri organoleptice deosebite (gust, miros), care măresc apetitul animaleor și ca urmare, crește gradul de consumabilitate al ierbii, care poate ajunge la 85 - 95%.

Dacă pășunatul începe prea devreme, când plantele sunt prea tinere și solul prea umed, efectele negative asupra vegetației sunt următoarele:

- se distruge stratul de țelină, se bătătorește solul și se înrăutățește regimul de aer din sol.

- se formează gropi și mușuroaie;
- pe terenurile în pantă se declanșează eroziunea
- se modifică compoziția floristică, dispărând plantele valoroase, mai pretențioase din punct de vedere al apei, aerului și hranei din sol.
  - plantele fiind tinere, au suprafața foliară redusă și vor folosi pentru refacerea lor, substanțe de rezervă acumulate în organele din sol ce are ca efect epuizarea lor.
- efecte negative asupra animalelor:
  - iarba prea tânără conține multă apă și ca atare, are efect laxativ epuizant, ceea ce duce la eliminarea excesivă a sărurilor minerale de Cu, Mg, Na.
  - conținând prea puțină celuloză, animalele sunt predispuse la intoxicații și meteorizații;
  - conținutul prea mare de azot al ierbii tinere determină acumularea în stomac a amoniacului și ca atare declanșarea unor fermentații periculoase.
- în aceeași măsură nu recomandăm folosirea pajiștilor prin pășunat mai târziu de data de 1 noiembrie. Ultimul pășunat trebuie să se realizeze cu 20 - 30 zile înainte de instalarea înghețurilor permanente. Astfel plantele au posibilitatea să acumuleze glucide, să-și refacă masa vegetativă, ceea ce determină o mai bună suportare a înghețurilor pe de o parte și pe de alta parte, pornirea timpurie în vegetație în primăvară.
- întârzierea toamna a pășunatului, până la venirea înghețurilor, face ca iarba să nu se poată reface corespunzător primăvara, aceasta constituind una din cauzele dispariției speciilor valoroase din pajiști.

Utilizatorii de pajiști au obligația să respecte încărcătura minimă de animale pe hectar de **0,3 UMV**. La o densitate sub nivelul minim stabilit, animalele consumă selectiv plantele, promovează performanțe economice individuale, dar acest fapt nu conduce la productivitate maximă de produse animaliere pe hectar.

CAPITOLUL 12

STABILIREA CAILOR DE ACCES

Pentru fiecare corp de pajiște există un drum de acces către cele 3 trupuri de pășune în UAT Mereni. Pe aceste drumuri pot circula în condiții bune, mijloace auto și mecanizate în sezonul primăvară - vară – toamnă, inclusiv mersul animalelor la și de la pășune.

De la drumul principal de acces la corp de pajiști sunt amenajate drumuri în continuare, la toate trupurile de pajiști, iar în interiorul fiecărui trup sunt amenajate drumuri sau căi de acces simple, până la adăposturile de animale, la adăpători sau depozite de furaje.

La proiectarea și execuția drumurilor pastorale s-a ținut seama de unele criterii:

- drumul să servească pe cât posibil mai multor scopuri: pastorale;
- să ofere posibilitati de acces la o cât mai mare suprafață de pajiști;
- să traverseze cât mai puține văi și pâraie, în vederea reducerii volumului lucrărilor de artă, poduri, podețe și să evite complet locurile înmlăștinate;
- să fie pietruit, de la drumul de legătură până la corpul de pajiști;
- să solicite un cost redus pe fiecare kilometru;

CAPITOLUL 13

STABILIREA SURSELOR ȘI A LOCURILOR DE ADĂPAT

Adăposturile pentru animale și oameni, trebuie să se încadreze în standardele naționale de mediu și sanitar-veterinare (conform Ordinului 536/1997 pentru aprobarea Normelor de igienă și a recomandărilor privind mediul de viață al populației).

Activitatea pastorală cere încă destul de multe brațe de muncă, atât pentru lucrările de îmbunătățire a pajiștilor, cât mai ales pentru exploatarea lor, inclusiv recoltatul fânului și îngrijirea și deservirea animalelor. Îngrijitorul animalelor, păstorul de vite sau ciobanul are rol important în cadrul activității pastorale și de aceea trebuie să li se creeze condiții optime de locuit. Pentru personalul care deservește animalele încăperile de locuit se pot construi atașate de celelalte construcții zoopastorale, stâne, grajduri, tabere de vară, magazii.

Stânele , sunt construcții unde se face prepararea laptelui de oaie și a brânzeturilor și unde ciobanii au locuința de vară. Se amplasează construcția lângă o sursă de apă sau se are în vedere posibilitatea de a aduce apa la stână prin conducte, forare de fântani sau cisterne. Amplasarea stânei este legată și de existența unei căi de acces, drum, sau potecă.

Adăposturile de vară trebuie să respecte toate condițiile privind asezarea în teren astfel:

- să fie așezate lângă o sursă de apă și electricitate, pentru adăpostul ovinelor și activitățile fermei să fie asigurate din rețeaua comunală.
- stâna se așază cu spatele către vântul dominat.
- stâna trebuie sa fie cu vedere largă spre trupul de pășune.

- suprafața să fie suficient de mare pentru padocuri și anexele necesare.
  - panta terenului să fie cuprinsă între 2.5 - 3% pentru a permite scurgerea apelor din precipitații.
  - apa freatică să fie la o adâncime mai mare de 1.5 – 2,0 m, și să nu influențeze creșterea umidității în adăpost.
  - ferma să aibă acces ușor la căile de comunicații.
  - terenul să fie liber de orice infecție sau infestație.
- Locul de adăpost pentru animale și oameni se va accepta numai din amenajări provizorii și cu acordul Primăriei Mereni.

CAPITOLUL 14

LOCURI DE ADĂPOST PENTRU ANIMALE ȘI OAMENI

Adăposturile pentru animale și oameni trebuie să se încadreze în standardele naționale de mediu și sanitar – veterinar, (conform Ordinului 536/1997 pentru aprobarea Normelor de igienă și a recomandărilor privind mediul de viață al populației).

Activitatea pastorală cere încă destul de multe brațe de muncă, atât pentru lucrările de îmbunătățire a pajistilor, cât mai ales pentru exploatarea lor, inclusiv recoltatul fânului și îngrijirea și deservirea animalelor.

Pastorul de vite sau ciobanul are un rol important în cadrul activității pastorale, de aceea, lor trebuie să li se creeze condiții de locuit corespunzătoare.

Pentru personalul care deservește animalele, încărperile de locuit se pot construi atașate de celelalte construcții zoopastorale, grajduri, tabere de vară sau magazii.

Stănele sunt construcții unde se face prepararea laptelui de oaie și unde ciobanii au locuința de vară.

Se amplasează construcția lângă sursa de apă, sau se are în vedere posibilitatea de a aduce apa la stâna prin conducte, sau forarea de fântâni.

Amplasarea stânelor este legată și de existența unei căi de acces, drum sau poteca.

Adăposturile de vară trebuie să respecte toate condițiile privind așezarea în teren astfel:

- să fie așezate lângă o sursă de apă și electricitate pentru adăpostul ovinelor și activitățile fermei să fie asigurate din rețeaua comunală;
- stâna se așează cu spatele către vântul dominant și cu celarul orientat către nord sau nord-est, nord-vest, pentru că e necesar ca în aceeași încăpere să fie în permanență răcoare, să nu fie în bătaia directă a razelor solare.
- de la adăpost trebuie, pe cât posibil, să fie vederea largă spre trupul de pășune.
- suprafața să fie suficient de mare încât să permită amplasarea adăposturilor, padocurilor și construcțiilor anexe necesare;
- panta terenului să fie cuprinsă între 2,5-3% pentru a permite scurgerea apelor provenite de precipitații;
- apa freatică să fie la o adâncime mai mare de 1,5-2,0 m și să nu influențeze creșterea umidității în adăpost;

- ferma să aibă acces ușor la căile de comunicație;
- terenul să permită extinderea în viitor a fermei;
- terenul să fie liber de orice infecție sau infestație.

În zona Mereni, pe trupurile 1,2,3 de pășune, nu sunt construcții amenajate, ci construcții provizorii care sunt folosite în caz de intemperii. Bovinele sunt duse vara la pășunat și nu au în general nevoie de adăposturi permanente, pentru că nu stau în permanență în parcela unde păunează, făcând în același timp și fertilizarea prin tarlire, seara se întorc în sat. Locurile pentru pastorii de vite nu se amenajază, pentru că seara se retrag, având casa în sat.

CAPITOLUL 15

ÎMPĂRȚIREA PE TARLALE A PAJIȘTEI ȘI PE UNITĂȚI DE EXPLOATARE

Metodele de pășunat se clasifică în două categorii : **pășunatul liber (continuu sau nerațional) și pășunatul rațional**. Ambele metode sunt variante pentru exploatarea **intensivă sau extensivă**.

Pășunatul continuu (liber) este sistemul de pășunat practicat în zonă din cele mai vechi timpuri și este un sistem extensiv. Conform acestui sistem, animalele sunt lăsate să pască pe pășune de primăvara devreme, până toamna târziu. Sistemul este practicat în zonele secetoase, unde producția pajiștilor permanente este mică și neuniform repartizată pe cicluri de pășunat. Perioada de seceta din vara duce la diminuarea producției în ciclurile trei și patru.

În condițiile actuale, din studiul vegetației pajiștilor, nu se poate face pășunatul pe tarlale, producția pajiștilor fiind prea mică, pentru a se justifica economic. În următorii ani, după ameliorarea pajiștilor, unele pajiști se pot tarlatiza (în mod special blocurile fizice cu subvenții APIA) și după aceea se poate trece la un pășunat rațional, cu garduri electrice.

Recomandări:

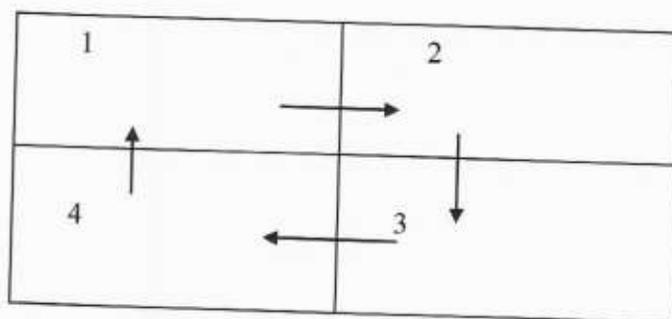
- practicarea unor variante de raționalizare a pășunatului continuu
- conducerea turmelor pe un anumit traseu, care din când în când este modificat. Astfel animalele nu stau în același loc, ci pășunează pe locuri diferite în aceeași zi și în zile diferite.
- pășunatul în front. În acest caz animalele sunt dirijate în deplasarea lor pe pășune de către un cioban ce le permite înaintarea, numai pe măsura consumării suficiente a plantelor.
- pășunatul continuu (liber) intensiv simplificat, unde parcelarea este redusă în mod substanțial la 1 - 2 parcele cu efect direct asupra diminuării cheltuielilor ocazionate de parcelarea și alimentarea cu apă.
- în momentul în care producția pajiștii se va îmbunătăți considerabil, se va trece la organizarea unui pășunat rațional pe anumite unități de exploatare.

Pășunatul rațional (prin rotație)

Are ca principiu împărțirea pășunii și intrarea succesivă cu animalele pe tarlale. Organizarea unui pășunat rațional (prin rotație) presupune stabilirea numărului de parcele

(tarlale) în care se împarte pajiștea, suprafața acestora și durata de timp cât stau animalele pe tarla. Prin această metodă, pășunea este pășcută doar pentru anumite perioade, intercalate cu pauze, care permit refacerea plantelor din pajiști (25 - 30 de zile). Ciclul de pășunat - reprezintă durata de refacere a pășunatului pe o tarla. Astfel, în intervalul de pășunat de 180 de zile (20.04 - 20.10), avem 5 - 6 cicluri de pășunat în funcție de evoluția factorilor climatici. În general în zona de câmpie pe timpul verii, vegetația pajiștilor suferă foarte mult. Aceasta metodă are mai multe variante:

- varianta 1- **pășunatul dozat**, pe care o recomandăm pe pășunile permanente, cu producții mici de 8 t /ha masă verde, utilizate în special de ovine, se referă la atribuirea unei suprafețe mai mari de pășune, pe care animalele stau o perioadă mai îndelungată de timp. Suprafața tarlalei se calculează în funcție de producția pășunii, de numărul de animale. Tarlalele sunt utilizate în succesiune astfel:

- varianta 2 - **pășunatul rațional intensiv**, constă în împărțirea pășunii în 8 - 12 tarlale și intrarea succesivă cu animalele pe tarlale. Această variantă este deja pretențioasă și se recomandă acolo unde producția pășunii este de 13 - 15 to/ha masă verde.

Împărțirea în tarlale se va face în ședința de Consiliu local în baza tabelului cu solicitanții și numărul de animale pe care deținătorii îl au menționat în REGISTRUL AGRICOL și RNE pentru persoane fizice și juridice. În urma calculării încărcăturii cu animale se va elibera AUTORIZAȚIA DE PĂȘUNAT. Crescătorul de animale are obligația să prezinte extras RNE (bovine, ovine, caprine, cabaline - pasaport) în perioada ianuarie-februarie al fiecărui an pentru reînnoirea AUTORIZAȚIEI DE PĂȘUNAT și declararea la Registrul Agricol al efectivelor de animale pentru efectuarea mișcării animalelor. La Registrul Agricol se va prezenta pentru mișcarea efectivelor de porcine, cu adeverința de la medicul veterinar unde se specifică efectivul de porcine crotaliat, iar pentru păsări, cu declarație pe propria răspundere. Efectivele de porcine și se păsări nu fac obiectul studiului pastoral. Stabilirea numărului de tarlale este necesară pentru a controla densitatea animalelor erbivore și pentru a lăsa timp suficient pentru refacerea completă a vegetației până la următorul pășunat.

Art. 12.

(1) Stabilirea numărului de tarlale este necesară pentru a controla densitatea animalelor erbivore și pentru a lăsa timp suficient pentru refacerea completă a vegetației până la următorul pășunat.

(2) Pentru stabilirea numărului de tarlale se face raportul între durata de refacere a pajiștii și durata pășunatului pe o tarla:

$$N.t. = D.r. + D.p.,$$

în care:

N.t. - numărul de tarlale;

D.r. - durata de refacere a pajiștii (pentru regenerarea plantelor), cu variații cuprinse între 24 și 50 de zile, în funcție de numărul ciclurilor de pășunat, condițiile meteorologice, altitudine, tipuri de plante etc.; D.p. - durata de pășunat pe o tarla cu variații cuprinse între 3 și 6 zile.

(3) Numărul de tarlale se majorează cu 1 - 2, reprezentând tarlalele care se scot anual prin rotație de la pășunat, pentru aplicarea metodelor de îmbunătățire (acolo unde este excedent de pasune). Sursa: ordinul 544/2013 privind metodologia de calcul a încărcăturii optime de animale pe hectarul de pajiste.

Dupa stabilirea numărului de tarlale se trece la delimitarea tarlalelor, care se realizează de cele mai multe ori cu formele naturale de relief, râuri, văi sau semne coventionale, garduri. Gardurile fixe sunt mai costisitoare, necesită lucrări permanente de întreținere și sunt aprobate în mod excepțional pentru pășuni. Gardurile electrice - păstorul electric, reprezintă o soluție pentru organizarea pășunatului pe tarlale, poate delimita o suprafață mică pe care animalele pot pasuna 1 - 2 zile sau în pășunile mai sărace chiar o jumătate de zi.

Timpul de pășunat pe tarlale prezintă importanță, deoarece se cunoaște faptul că erbivorele își procură hrana în câteva ore după care se plimbă bătătorind iarba și solul. De aceea este indicat să se efectueze un pășunat dimineața de 3 - 4 ore, o pauză de 2 - 4 ore și reluarea pășunatului după amiază, deasemeni 3 - 4 ore.

Avantajele pasunatului rational:

- se limitează timpul petrecut de animale pe un anumit teritoriu
- sporește producția pășunilor deoarece plantele au o perioadă de refacere.
- ciclurile de pășunat determină o mai bună uniformizare a producției de masă verde
- înlăturarea pășunatului selectiv, prin faptul că animalele consumă atât speciile valoroase cât și cele nevaloroase, ceea ce face ca procentul de buruieni să se reducă și deci să se îmbunătățească compoziția floristică a pajistii.
- Sporește gradul de consumabilitate al plantelor
- posibilitatea aplicării măsurilor de îmbunătățire a pajiștilor, inclusiv fertilizarea și irigarea.
- animalele nu distrug țelina și ca atare nu se înregistrează fenomene erozionale
- obținerea unor producții mai mari la animale, prin faptul că au tot timpul furajul în apropiere, în cantitate și de calitate și nu consumă în plus pentru a căuta acest furaj
- prevenirea îmbolnăvirilor animalelor de parazitoze, pentru că în intervalul de 25 - 30 zile cât animalele lipsesc de pe tarla, ouăle și larvele paraziților sunt omorâte de acțiunea razelor solare.
- gruparea animalelor pe categorii omogene, ceea ce prezintă avantaje economice, tehnice, organizatorice.

CAPITOLUL 16

LUCRĂRI CARE SE EXECUTĂ ÎN FIECARE AN PENTRU ÎNTREȚINEREA ȘI CREȘTEREA FERTILITĂȚII SOLULUI

Îmbunătățirea regimului elementelor nutritive din sol.

Una din cele mai importante măsuri de îmbunătățire a producțiilor pajiștilor este aplicarea de îngrășăminte chimice, organice și mixte (chimice și organice).

La aplicarea îngrășămintelor pe pajiștile permanente trebuie să se țină seama de unele particularități și anume:

- de perenitatea culturii și de complexitatea vegetației.
- de numărul mai mare de recolte pe an.
- de modul de folosire a pajiștilor (pășunat-cosit).
- de condițiile foarte diferite de relief și altitudine.

UTILIZAREA ÎNGRĂȘĂMINTELOR CHIMICE PE PAJIȘTI

Creșterea plantelor și productivitatea pajiștilor sunt sensibil afectate de biodisponibilitatea elementelor nutritive, azotul, fosforul și potasiul fiind în general limitanții principali. O slabă aprovizionare determină o creștere lentă a plantelor și reduce în același timp concentrația acestor elemente în biomasa produsă.

• **Intr-o pajiște excesul fertilizării poate provoca dezvoltarea unei flore nitrofile în detrimentul altor specii și diminuarea sau dispariția leguminoaselor.**

Fertilizarea cu azot. Pentru a adapta producția de iarbă la nevoile animalelor, fertilizarea cu azot nu se justifică decât dacă prezența leguminoaselor din pajiște este scăzută iar acestea nu pot fixa azotul necesar funcțiilor plantelor.

Doza de azot nu trebuie să depășească 100 - 150 kg/ha, aplicată fracționat în 2 - 3 repetiții.

Administrarea fracționată a dozelor mari de azot este impusă de necesitatea aprovizionării ritmice a plantelor cu elemente nutritive și de cerința folosirii cu eficiență maximă a azotului din îngrășământ, înlăturând pe cât posibil pierderile prin levigare.

Epoca optimă de aplicare a îngrășămintelor cu azot este primavara, întrucât el este mai eficient folosit de către plantele din pajiști în primele faze de vegetație, când consumul în azot este maxim.

Forma îngrășământului cu azot aplicat pajiștilor trebuie să fie în funcție de reacția solului care în acest caz este slab alcalină fiind indicat *sulfatul de amoniu*.

Fertilizarea cu fosfor.

Dintre fertilizanții care se aplică mai des este recomandat *superfosfatul*.

Dozele de fosfor aplicate pe pajiști sunt în funcție de aprovizionarea cu fosfor, recomandându-se ca raportul N/P să fie de 2/0,5 - 1, cu excepția unor pajiști din care lipsesc leguminoasele și unde raportul trebuie să fie net în favoarea azotului (2/0,3 - 0,5).

Epoca optimă de aplicare a îngrășămintelor cu fosfor este toamna, la sfârșitul perioadei de vegetație.

Când din anumite motive nu s-au administrat toamna, aceste îngrășăminte se pot aplica primăvara devreme pe solul înghețat. Îngrășămintele cu fosfor se aplică în general toamna, iar efectul remanent este de 2 - 4 ani.

Fertilizarea cu potasiu.

Aplicarea unilaterală a îngrășămintelor cu potasiu pe pajiști nu duce la sporuri de producție, cum nici asocierea cu azotul nu sporește producția.

Pe solurile normal aprovizionate este necesară aplicarea potasiului astfel ca raportul N/K să fie de 2/0,5 - 1/0,5, ceea ce înseamnă doze de 40 - 60 kg K aplicate la 2 - 3 ani.

Pe pajiștile foarte productive potasiul se va aplica anual, toamna.

Îngrășăminte cu microelemente.

La plante, microelementele intră în alcătuirea unor vitamine, pigmenți, a unor enzime, influențând sintezele specifice din organism.

Microelementele esențiale pentru nutriția plantelor sunt: Fe, Cu, Zn, B, Mn, Mo, Co. La animale lipsa microelementelor poate provoca o serie de boli.

Epoca de administrare este primăvara devreme, odata cu îngrășămintele cu azot, dar pot fi aplicate și extra - radicular, sub forma de soluție, în perioada de vegetație a plantelor.

UTILIZAREA ÎNGRĂȘĂMINTELOR ORGANICE PE PAJIȘTI

Îngrășămintele organice prin calitatea lor de fertilizare exercită un efect ameliorativ asupra însușirilor fizice, chimice și biologice ale solului, utilizarea lor determinând sporuri însemnate de producție la pajiști.

Pe pajiștile permanente se folosesc toate tipurile de îngrășăminte organice, o pondere mai mare având-o gunoiul de grajd, îngrășămintele semilichide, mustul de grajd și îngrășarea prin târlire.

Gunoiul de grajd. Folosirea gunoiului de grajd pe pășuni reprezintă una dintre cele mai importante măsuri de sporire a producției și îmbunătățire a compoziției floristice. Gunoiul de grajd este un îngrășământ organic complet, care îmbogațește solul în humus, în principalele elemente nutritive, în unele microelemente cât și în microorganisme și produse ale metabolismului lor. Cantitatea administrată este în funcție de compoziția floristică a pajiștilor, stadiul de degradare a acestora, de cantitatea de gunoi de grajd disponibilă.

Dozele recomandate variază între limite largi și anume de la 20 la 40 t/ha.

Epoca optimă de aplicare este toamna la încheierea ciclului de pășunat.

În felul acesta pe lângă faptul că se obțin sporuri de producție de 10% față de fertilizarea din primăvară, mai există avantajul că timpul de transport este mai lung, deci lucrarea poate fi efectuată în condiții mai bune și că precipitațiile din iarnă antrenează mai bine elementele nutritive în sol.

Se poate administra gunoi de grajd și primăvara devreme.

Gunoii de grajd este indicat a se administra bine fermentat, deci după ce a stat un an în platformă. Acest lucru este necesar întrucât el se aplică la suprafață.

Se recomandă ca gunoii de grajd să se repartizeze cât mai uniform pe pășune. În felul acesta se evită îmburuienarea pășunii prin înmulțirea plantelor nitrofile nevaloroase, acolo unde prin împrăștiere neuniformă a căzut o cantitate mai mare de gunoi.

Durata de remanență a gunoii este de 4 - 5 ani în funcție de doza aplicată, calitatea îngrășământului, compoziția floristică a pajiștii. Sporurile cele mai mari de recoltă se obțin în anul I, spor ce scade treptat de la un an la altul.

Îngrășăminte organice semilichide (tulbureala de grajd).

Îngrășămintele organice semilichide provin din adăposturile de bovine prevazute cu un sistem de evacuare hidraulică a dejecțiilor sau prin spălarea cu jet de apă a padocurilor de la taberele de vară. Aceste îngrășăminte sunt bogate în azot și în potasiu, conținutul în fosfor este însă scăzut. **Îngrășăminte organice semilichide sunt împrăștiate, pe pajiști, cu mașini speciale în doze de 20 - 30 m³/ha, primavara devreme sau toamna târziu.** Dacă se aplică primăvara, pășunatul este permis numai după o perioadă de 4 - 5 săptămâni. Această fertilizare are un efect remanent de 2-3 ani.

Tarlirea - reprezintă un mod de fertilizare a pajiștilor care se execută direct cu animalele.

Astfel animalele, care sunt ținute închise în perioada de odihnă peste zi dar mai ales în timpul nopții, lasă pe sol însemnate cantități de dejecții lichide și solide. Astfel de terenuri se întâlnesc des în jurul saivanelor, a stânelor. Se pune problema folosirii acestor dejecții în scopul sporirii valorii pajiștilor și a producțiilor, cu atât mai mult cu cât cantitatea acestor dejecții este mai mare. Pentru a se realiza fertilizarea prin târlire, animalele sunt ținute mai multe nopți pe același teren, în niște locuri îngrădite, numite târle.

Suprafața strungii, târlei, se calculează în raport cu specia sau numărul animalelor:

S=N x s unde: - s este suprafața rezervată unui animal;

- N - numărul de animale din turmă.

Târlirea se execută pe întreg sezonul de pășunat cu o intensitate de maximum 2 - 3 nopți, o oaie /1m² de pajiști cu covor vegetal valoros, sau 4 - 6 nopți, o oaie /1m² pe pajiști degradate.

Târlirea se execută cu toate speciile de animale, revenind ca echivalent 2 - 3 nopți, 1 UVM / 6m² pe pajiști valoroase sau 4 - 6 nopți, 1 UVM / 6m² pe pajiști degradate.

Depășirea pragului de 6 - 8 nopți, o oaie /1m² sau 1 UVM / 6 m² duce la degradarea accentuată a covorului vegetal, prin apariția speciilor de buruieni nitrofile (ștevia, urzica, etc.) cât și la poluarea apelor, solului, peisajului, îmbolnăvirea animalelor și alte neajunsuri.

În nopțile în care se realizează târlirea se acumulează cantități suficiente de elemente nutritive, care să determine sporirea procentului de participare în covorul ierbos a unor specii cu valoare foarte mare cum sunt: *Lolium perenne*, *Trifolium repens*, *Trifolium pratense*.

Menținerea animalelor pe tarla se realizează cu ajutorul unor garduri mobile numite porți de târlire (sau țarcuri, oboare, garduri). Acestea au 3 - 4m lungime / 1,3 m înălțime fiind prevăzute cu 4 - 5 bare orizontale și oblice pentru asigurarea rezistenței.

Efectul tarlirii se resimte 2-5 ani. Astfel prin mutarea succesivă a tarlei, în sezonul depășunat în decursul unui an, se poate fertiliza o suprafață destul de mare de pajiște.

Corectarea reacției solurilor

Pe solurile bazice cresc un număr redus de plante furajere, cu valoare economică redusă și care nu sunt capabile de a forma o țelină bine încheagată.

Recomandări pentru corectarea alcalinității

Ca o primă intervenție pe solurile slab alcaline, care au un indice al pH-ului peste 8, este recomandată eliminarea excesului temporar de umiditate prin desecare, după care se aplică amendamentele cu reacție acidă cum este gipsul, fosfogipsul și sulful.

Dozele care se aplică sunt de 3 - 12 t/ha ghips sau fosfogips și 0,5 - 6 t/ha sulf. Efectul amendării durează 10 - 12 ani.

Epoca de aplicare a amendamentelor este toamna și în „ferestrele” iernii, însoțite de administrarea gunoiului de grajd bine fermentat.

Lucrări de îmbunătățire anuală și pe termen lung a pajiștilor

Lucrările de îmbunătățire sunt necesare pentru întreținerea corespunzătoare a pajiștilor ceea ce face ca valoarea economică a unei pajiști să sporească.

Lucrări de îmbunătățire anuală al pajiștilor

Combaterea buruienilor

Apariția și înmulțirea buruienilor în vegetația pajiștilor este favorizată de manifestarea în exces sau deficit a unor factori ecologici, precum și de gospodărirea necorespunzătoare a pajiștilor, neexecutarea lucrărilor de curățare, nefolosirea unei încărcături cu animale adecvate producției pajiștei, neschimbarea locurilor de odihnă și adăpost pentru animale, fertilizarea neuniformă cu îngrășăminte organice sau chimice, folosirea la supraînsămânțare a unor semințe infestate cu buruieni, etc.

Prezența speciilor nevaloroase pe pajiștile analizate

Speciile de rogozuri prezente în unele pajiști analizate ajung la dimensiuni foarte mari, iar după moartea plantelor, formează mușuroaie greu de distrus. În general rogozurile în faza tânără au o valoare mai mare, dar atunci, primavara, excesul de umiditate împiedică ajungerea la ele. Prin maturizare valoarea furajeră a rogozurilor scade foarte mult astfel încât, după apariția inflorescențelor și când terenul s-a uscat și poate fi pășunat, valoarea furajeră a acestor plante este echivalentă cu valoarea furajeră a paielor.

Rogozurile au un conținut scăzut în calciu ceea ce produce îmbolnăviri ale sistemului osos. Conținutul ridicat în siliciu determină scăderea consumabilității acestora. Acest lucru este amplificat și de faptul că multe specii sunt acoperite cu perișori care irită mucoasa bucală și intestinală provocând animalelor grave leziuni.

Folosirea nerațională a pajiștilor, supraîncărcarea acestora, intrarea prea devreme cu animalele la pășunat sau scoaterea prea târziu a animalelor de pe pășune, lipsa unor lucrări elementare de îngrijire, a făcut ca plantele din alte familii botanice să devină dominante, rezultând de fapt o pajiște degradată și neproductivă.

Pentru îmbunătățirea pajiștilor din comuna Mereni recomandăm combaterea speciilor neconsumate de animale din pășuni, prin cosiri repetate și eliberarea terenului de resturile vegetale. Aceasta operațiune este obligatorie după fiecare ciclu de pășunat și

cu precădere înainte ca speciile nedorite să fructifice, evitând astfel proliferarea lor. Obligatoriu primăvara înainte de intrarea cu animalele pe pășune se fac cosiri de curățire a pajiștii.

Distrugerea mușuroaielor și nivelarea

Mușuroaiele se formează ca urmare a neîngrijirii pajiștilor. Mușuroaiele prezente pe pajiștile analizate sunt de origine vegetală, fiind cauzate de acumularea materiei organice de la plantele neconsumate (rogozuri) sau de cioatele care putrezesc treptat, dar și de origine animală, în special provocate de cârțițe.

Animalele calcă printre tufe, datorită excesului de umiditate existent, bătătoresc solul, îl dislocă în jurul tufelor și formează astfel mușuroaiele care pot ajunge la 50 - 150 cm în diametru și 30 - 80 cm în înălțime. Aceasta determină o înțelenire puternică și formarea unui strat compact ce poate fi foarte greu distrus.

Recomandări

Combaterea mușuroaielor (de orice tip). Recomandăm măsuri preventive care trebuie aplicate anual, spre sfârșitul perioadei de vegetație sau primăvara devreme, folosindu-se grapele obișnuite.

Există și mașini speciale de distrugere și împrăștiere a mușuroaielor lăsând în urmă un sol mărunțit și nivelat. Unde mușuroaiele ocupă o suprafață prea mare, dacă este posibilă deștelenirea, e bine să se facă aceasta, iar acolo unde nu se poate, se face o nivelare cu lama greder.

Dupa distrugerea mușuroaielor este obligatorie aplicarea de îngrășăminte și supraînsămânțarea cu un amestec din specii perene, cu valoare furajeră ridicată.

Recomandari

Curățirea pajiștilor de pietre, cioate; tăierea și scoaterea buturugilor, copacilor uscați, resturi menajere (peturi, pungi, conserve).

Curățirea singură nu este eficientă. Orice măsură de îmbunătățire a pajiștii trebuie să înceapă cu curățirea, dar ea trebuie să fie urmată și de alte măsuri cum sunt: nivelarea, supraînsămânțarea, fertilizarea, toate urmate de obligativitatea folosirii pajiștilor prin pășunat rațional. Lucrări ce se execută în timpul pășunatului.

După trecerea animalelor rămân o serie de dejecții solide care trebuie considerate, în primul rând, ca sursă de elemente nutritive pentru vegetație.

Importanța acestora este mare pe pajiștile unde nu se aplică fertilizarea, sau pe acelea situate în zone cu regim pluviometric bogat, care face ca o serie de elemente nutritive să fie spălate.

Dacă pe pajiște sunt vaci de lapte de exemplu, atunci în medie o dejecție solidă de vacă acoperă în întregime o suprafață de 0,09 mp, dar acțiunea ei asupra vegetației se întinde pe o suprafață chiar de 10 ori mai mare. Aceasta cauzează neajunsuri mari, întrucât favorizează dezvoltarea speciilor nitrofile, lipsite de valoare economică, creând astfel mari neuniformități în compoziția floristică. Dacă dejecțiile nu se împrăștie, după 10 zile, dispar toate leguminoasele și 75 % din graminee. Un alt neajuns este și faptul că dejecțiile sunt focare de infecții.

De aceea se impune ca pe pajiștile folosite de către animalele din localitățile comunei Mereni, după fiecare ciclu de pășunat, dejecțiile solide să fie împrăștiate, trecându-se peste pajiști cu târșitoarea. Astfel ele vor contribui la îmbunătățirea pajiștii.

Este de notorietate situația islazurilor comunale în foarte multe regiuni ale țării ajungând mai degrabă gropi de gunoi decât teren agricol, aici aruncându-se tot ce nu mai este necesar în gospodărie. Pentru stoparea unor astfel de activități se impune o legislație foarte severă.

Recomandari

În timpul pășunatului trebuie să se execute o serie de lucrări care să ducă la îmbunătățirea compoziției floristice, la refacerea cât mai rapidă a plantelor, la sporirea producției de masă verde pe unitatea de suprafață, la asigurarea zooigienei.

Supraînsămânțarea

Pentru completarea golurilor și proliferarea plantelor valoroase recomandăm supraînsămânțarea cu specii valoroase corespunzătoare condițiilor ecologice specifice.

Supraînsămânțarea trebuie executată în urma unei mobilizări superficiale a solului, recomandabil primăvara.

Toate aceste măsuri, aplicate în complex, au ca efect creșterea valorii economice a pășunilor U.A.T Mereni.

CONCLUZII

Prezenta lucrare are ca scop identificarea, delimitarea și caracterizarea morfologică și fizico-chimică a unităților de sol - teren, încadrarea lor în clasa de calitate prin metoda bonității și unității de pretabilitate la folosința pășune, precum și stabilirea măsurilor și mijloacele de exploatare rațională.

Loessul are o textură lutoasă, este puțin compact și are drenaj intern bun.

Aceste însușiri determină la solurile ce s-au format o textură mijlocie și un profil lung.

Clima este caracterizată printr-o medie multianuală de cca 350 mm precipitații anuale.

Dacă temperaturile sunt optime pentru marea majoritate a speciilor și folosințelor, precipitațiile sunt mult sub nivelul evapotranspirației, cu aproape 300 mm, motiv pentru care se recomandă irigarea pășunilor.

Conform acestui cadru natural gama de soluri este restrânsă: cernoziomuri cambice, tipice și calcarice.

Capacitatea generală de susținere a producției vegetale din cadrul acestor pășuni este

mijlocie-mare, datorită însușirilor fizico-chimice și a condițiilor climatice în care sunt răspândite cernoziomurile, acestea având fertilitatea naturală ridicată, fiind utilizate pentru o gamă foarte variată de culturi.

Factorul limitativ al acestor soluri îl constituie deficitul de umiditate din perioada de vegetație.

Având în vedere faptul că pășunile acestui teritoriu sunt cantonate pe terenuri caracterizate printr-o anumită diversitate a reliefului, a însușirilor fizice și chimice, se recomandă aplicarea unor tehnologii diversificate, în funcție de specificul fiecărei zone.

CAPITOLUL 17

LUCRĂRI DE ÎNGRIJIRE ȘI ÎNTREȚINERE PE TERMEN LUNG

Lucrările de întreținere trebuie să țină seamă de condițiile ecologice concrete a fiecărui habitat, urmărindu-se realizarea relației substrat – sol – plantă – animal – biodiversitate durabilă.

Cunoașterea compoziției floristice a pajiștilor este esențială în realizarea planurilor și executarea lucrărilor de întreținere.

În funcție de prezența și gradul de participare în covorul ierbos al pajiștilor a speciilor valoroase sau nevaloroase, se va acționa astfel :

1. Curățirea terenului, combaterea buruienilor ierboase și a speciilor lemnoase invazive.

- Distrugerea mușuroaielor se face primăvara sau toamna prin lucrările obișnuite de grăpare a pajiștilor, realizându-se astfel și o nivelare a pășunii.

- Combaterea buruienilor este una dintre măsurile importante de îmbunătățire a covorului ierbos degradat. Combaterea unor specii din graminee nevaloroase sau alte specii care sunt dăunătoare sau toxice, se face prin cosiri repetate, epuizându-se rezervele acumulate în rizomi, drajoni etc.

2. Administrarea îngrășămintelor

2.1. - fertilizarea organică constituie sursa complexă și echilibrată de nutrienți. Gunoiul de grajd este bine valorificat în doze mici, 10 - 15 t/ha pe platou, asociat cu fertilizare minerală cu N 60-90 kg/ha și P 60 kg/ha. Fertilizarea organică se repetă la 4-5 ani.

Cu bună eficiență se aplică îngrășarea organică prin târlire cu animalele (o turmă de 100 capete bovine sau 2000 de ovine, poate îngrășa în cursul unei perioade de pășunat 12 - 15 ha).

CAPITOLUL 18

LUCRARI TEHNICE

Alte măsuri tehnice de protejarea pășunilor și punerea lor în valoare

Înainte de a se efectua lucrările specifice de îmbunătățire a covorului ierbos prin diferitele metode și mijloace cunoscute, sunt necesare lucrări de eliminare a factorilor limitativi majori ai productivității pajiștilor cum sunt: eroziunea solului, excesul sau lipsa de umiditate, reacția extremă a solului, acidă sau bazică, invazia de vegetație lemnoasă și buruieni, denivelarea terenului și altele.

Combaterea eroziunii de suprafață a solului

Unul dintre factorii cei mai agresivi care dijmuesc producția pajiștilor situate pe pante mai mari sau mai mici este eroziunea solului. Eroziunea solului poate fi produsă de picăturile de ploaie sau la topirea zăpezilor, când se numește eroziune pluvială (hidrică) sau, de vânt când poartă numele de eroziune eoliană.

În funcție de grosimea stratului de sol dislocat de cei doi agenți principali, eroziunea poate fi de *suprafață* când scurgerea apei este lamelară și vântul acționează relativ uniform asupra stratului superior al solului sau, de adâncime. În UAT Mereni pășunile erodate din cauza apei din precipitații este slabă.

Antrenarea de către eroziune a maxim 6 tone pe hectar în medie pe an se consideră *eroziune geologică sau normală*. Peste această limită eroziunea produce pagube mari în funcție de intensitatea ei, dar nu este cazul în UAT Mereni.

Astfel eroziunea solului este favorizată de: versantul cu profil drept, panta mare ca înclinație și lungime, expoziția sudică, intensitatea mai mare și durata mai lungă a ploii, umiditatea mai mare a solului, structura distrusă și textura mai nisipoasă, roca mamă friabilă, lipsa vegetației lemnoase, rărirea până la dispariție a covorului ierbos, protector, pășunatul pe timp umed și în afara sezonului de vegetație (iarna), încărcarea pășunii cu animale peste limite, supratârlirea cu animale și apariția golurilor în vegetație, rămături de porci mistreți, arături și alte lucrări din deal în vale pentru îmbunătățirea covorului ierbos al pajiștilor, circulația din deal în vale a animalelor pe pășune, construcția de drumuri de acces cu panta mai mare de 8% și multe altele. Pentru stăvilirea eroziunii de suprafață se vor lua următoarele măsuri preventive:

- Limitarea sezonului de pășunat la cel optim, între Sf. Gheorghe (23 aprilie) și Sf. Dumitru (26 octombrie)